

Roumgedichten

Roumprenten

1.
Weggaan...
Weggaan maakt niet veel geluid.
Niet meer dan herfstbladeren
die opstuiven in de wind.
De boom blijft verweesd achter
nu zijn stem op het tuinpad ligt
en geluiden dempt
haast onhoorbaar.
Je voetstappen
die zich verwijderen.
Alleen wie achterblijft
weet hoe afscheid klinkt.

2.
Met een lach en een traan,
heeft zij het leven verlaten.
De rijke herinnering aan
haar bijzondere humor,
kracht en uitstraling
dragen we met ons mee.

3.
Nu moet ik verder zonder jou,
je stem zal ik nooit meer horen.
Nooit meer jouw armen om mij heen,
ik voel me hopeloos alleen.
De mooiste herinnering zal zijn
mijn hele leven met jou...
dat was fijn.

4.
Vraag me niet te vergeten
het liefste wat ik heb bezeten.
Ruim (...) jaar de spil van mijn bestaan.
Vraag me niet dat te vergeten
en gewoon weer verder te gaan.

5.
Wie bemind werd en beminde,
laat meer dan een leegte achter.
Hij is onvergetelijk, onherroepelijk.
Zijn naam wordt genoemd,
zijn gezicht wordt niet gewist.

6.
Ik kan helaas geen afscheid nemen,
ik kan helaas niet bij je zijn.
Maar ik denk aan jou en voel de pijn,
pijn die een leven lang zal duren.
Het had ook anders kunnen zijn...

7.
Waarom al dat vechten,
waarom al die pijn?
Je wilde hier niet weg,
je wilde bij ons zijn.
De strijd was oneerlijk,
en helemaal niet terecht.
Je wilde graag nog verder,
maar verloor dit gevecht.

8.
Je vader blijft je vader,
zo eigen en vertrouwd.
Je wilt hem niet graag missen,
omdat je van hem houdt.
Maar eens dan komt de dag,
dat je hem moet laten gaan.
Je verstand zegt dat het goed is,
maar in je ogen blinkt een traan.

9.
Een mengeling van pijn en tranen,
slechts af en toe een sprankje hoop.
Gedreven door een sterke wilskracht,
hoewel het onheil nader sloop.
Je gedachtenis zal immer blijven,
te vroeg ben je van ons heengegaan.
We houden van je en zijn je dankbaar,
voor alles wat je hebt gedaan.

10.
Nooit was iets te veel,
u bezat zoveel liefde
en wij kregen allemaal ons deel.
Er valt nu een groot gat,
op de plaats waar eens
onze dierbare moeder en oma zat.
U blijft altijd in onze harten voortbestaan,
ook al is het heel erg moeilijk
zonder u verder te gaan.

11.
Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dat bepaalde in alles jouw gezicht.
Flink was jij je hele leven,
moedig ben je tot het einde gebleven.
Flink wil je nu dat wij zullen zijn,
maar afscheid nemen doet ons zo pijn.

12.
Er zijn vragen gesteld in 't leven
waar de antwoorden zo moeilijk op zijn.
Ze hoeven nu niet meer te worden gegeven
voorbij is 't zoeken, gestopt is de pijn.
Je gebeden zijn verhoord.
Hij kwam je halen, in ons leef je voort.

13.
Verrijzen is ons geloof,
weezien onze hoop,
gedenken onze liefde.
Onder Gods handen leef ik mijn leven.
Jullie, die mij zo liefgehad hebben,
let niet op het leven wat ik afgesloten heb,
maar op het leven dat ik begin.

14.
Er is niets dat moeilijker is
dan de dingen te wensen
en te aanvaarden zoals ze zijn.
Wij vragen allemaal 'waarom?'.
Het antwoord verstilt
daar er geen antwoord is.

15.
De mensen van voorbij,
zij worden niet vergeten.
De mensen van voorbij,
zijn in een ander weten.
Bij God mogen zij wonen,
daar waar geen pijn kan komen.
De mensen van voorbij,
zijn in het licht ... zijn vrij.

16.
Een mengeling van pijn en tranen
met af en toe een sprankje hoop.
Gedreven door een sterke wilskracht
hoewel het einde nader sloop.
Je gedachtenis zal altijd blijven,
te vroeg ben je van ons heengegaan.
We houden van je en zijn je dankbaar
voor alles wat je hebt gedaan.

17.
De Heer antwoordde op mijn vragen:
'Wat jij door je verdriet niet ziet,
dat ene spoor,
dat zijn jouw voetstappen niet,
want toen jij het zo moeilijk had
.... toen heb ik jou gedragen.'
Zomaar de lach van een spelend kind,
zomaar een groet van een kennis of een vriend,
zomaar de wisseling van dag en nacht,
en dan plots ... zomaar het einde,
net toen je het niet had verwacht.

18.
Ik mis je in alles wat ik doe,
je warmte en je woorden,
je humor en blijmoedigheid,
die bij elkander hoorden.
Je keek me altijd lachend aan,
je hield zo van het leven.
Nu moet ik leren zonder jou,
te houden van dit leven.

19.
Het is stil in mij,
alleen loze woorden schieten voorbij.
Het is stil in mij,
jou verliezen is zwaar.
Het is stil in mij,
mijn hoofd is leeg.
Het is stil in mij,
Ik zie je voor me met je stralende lach,
je mooie ogen, je fijne karakter.
Zo zal ik je blijven onthouden.
Maar op dit moment is het stil in mij.

20.
Zomaar de lach van een spelend kind,
zomaar een groet van een kennis of een vriend,
zomaar de wisseling van dag en nacht,
en dan plots ... zomaar het einde,
net toen je het niet had verwacht.

21.
Een moeder is vaak een rots in de branding.
Altijd sterk, altijd paraat.
Daarom is het best heel moeilijk
dat ze me hier op aarde verlaat.
Ik heb mijn moeder niet verloren,
daarvoor gaf ze mij teveel.
Wat ze me zei, dat blijf ik horen,
van wat ik ben, is zij mijn deel.
Ik kom haar overal tegen,
in wat ik doe en laat,
zij was en blijft
voor mij een zegen,
waarvan het spoor steeds
verder gaat.

22.
Ik zie je in bloemen,
ik zie je in de zon.
Al ben je niet meer zichtbaar,
ik speur je warmtebron.
Steeds voel ik jou nabijheid,
steeds ben je om me heen.
Door wat we samen hadden,
voel ik me niet alleen.

23.
Een sterretje aan de hemel is verlicht.
Het sterretje is alleen op jou gericht.
Heb je pijn of verdriet,
kijk dan naar boven,
want verdwijnen doe ik niet.
Ik fonkel je 's avonds tegemoet,
en geef je voor het slapengaan
een lieve groet.

24.
Een brug van de één naar de andere kant,
die leidt naar het beloofde land.
Een mens die op die brug zal gaan,
op weg naar dat andere bestaan.
Haar lichaam hier, haar geest al daar,
in grote tweestrijd met elkaar.
Zij houdt nog vast, kan niet meer praten,
kan haar geliefden niet loslaten.
Haar ogen waren zoekend rond,
er zweeft een glimlach om haar mond.
Dan is het of ze plotseling zwicht,
en ze aanvaardt ... gaat naar 't Licht.

25.
Een sterke persoonlijkheid en een sterk lichaam,
ook een sterke man wordt ouder,
maar dat te accepteren ...
valt niet mee.
En iedere keer een beetje
van dat sterke inleveren ...
dat valt zeker niet mee.
Tot dat er niets meer in te leveren valt.
Wat dan nog overblijft ...
is broosheid en liefde.

26.
Kijk naar me uit in de regenboog
hoog in de lucht.
Kijk naar me uit als de zon weer opgaat
en de hele wereld nieuw is.
Hou dan van me op jullie manier
zoals ik van jullie heb gehouden.

27.
Wanneer het leven eindigt,
weten we wat de dood betekent.
Een grote leegte,
die slechts gevuld wordt
met blijvende herinneringen aan hem
die ons zo dierbaar was.

28.
Hand in hand zijn wij gegaan
tot aan de drempel.
Moegestreden,
door onze liefde omringd,
ben je van ons heengegaan.

29.
Je handen hebben voor ons gewerkt,
je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatste gezocht,
je liefde voor ons stond bovenaan.
We moeten aanvaarden zonder jou
... verder te gaan.

30.
Een moeder sterft altijd te vroeg,
al wordt ze nog zo oud.
Je bidt dat God haar sparen zal,
omdat je van haar houdt.
Maar als de jaren knellen gaan,
zij ziek wordt, moe en oud.
Bid je dat God haar halen zal,
omdat je van haar houdt.

31.
Je eenzaam voelen in 't leven
dat best nog wat te bieden had.
Alles wat hij had willen geven
aan ieder die hij aanbad.
De strijd die je moest leveren is verloren
op de leeftijd van bijna (...) jaar.
Rust zacht lieve ma en pa ... dicht bij elkaar.

32.
Je kunt niet meer verzorgen,
dan je al hebt gedaan.
Je moet, die jou zo dierbaar is,
naar elders laten gaan.
Dat zelf uit handen geven,
doet meer dan zomaar pijn,
het zal voor wie dat doormaakt,
haast niet te verdragen zijn.

33.
Heer, die mij ziet zoals ik ben,
dieper dan ik mijzelf ooit ken.
Kent Gij mij, Gij weet waar ik ga,
Gij volgt mij waar ik zit of sta.
Wat mij ten diepste houdt bewogen,
't ligt alles op en voor Uw ogen.
Gij zijt mij overal nabij,
Uw ogen waken over mij.
Van toen ik vormloos ben ontstaan,
Gij wist hoe het verder zou gaan.
Ja, in Uw boek stond reeds te lezen,
wat eens mijn levensweg zou wezen.

34.
Als ik in de lucht kijk
dan ben jij daar ergens,
hier heel ver vandaan.
Ik zie de sterren glinsteren.
En één van die sterren ...
weet van jou bestaan.

35.
Je wilde nog zoveel,
maar je had niet meer de kracht.
Je ziekte had je volkomen in zijn macht.
Je was zo moe,
je hebt je strijd gestreden.

36.
Een bijzondere vrouw was zij,
trots op haar zijn wij.
Alles heeft zij aan ons gegeven,
liefde tot het einde van haar leven.
Je bidt dat God haar sparen zou,
omdat je van haar houdt.
Helaas de strijd om het leven
heeft zijn niet gewonnen,
maar wel de liefde
waar het om is begonnen.
Bedankt mam, voor wie je was.

37.
Twee handen aan een ragdun touw,
de dunne draad des levens.
Daar had jij je aan vastgeklemd,
hopend, wachtend en onwetend,
hopend dat het goed zou gaan,
vechtend voor je leven.
Onwetend dat de tand des tijds,
je touw had doorgevreten.
Toen kwam je eind,
je touwtje brak.
Het einde van het bestaan.
En toen ben je heel stilletjes, maar trots,
je eigen weg gegaan.

38.
Het is moeilijk te aanvaarden,
dat je er niet meer bent.
Altijd stond je klaar,
voor ons en voor een ander.
Altijd hartelijk en warm.
Je hebt ons een mooi voorbeeld gegeven.

39.
God keek rond in Zijn tuin
en zag een lege plaats.
Toen keek Hij neer op onze aarde
en zag jouw moe gelaat.
Hij deed Zijn armen om jou heen
en nam je mee om uit te rusten.
God's tuin moet wel prachtig zijn ...
Hij neemt alleen de besten.

40.
Zoals het leven is gegeven,
zo is het ook geschied.
Alleen toen het terug werd genomen,
toen wist jij het niet, je 'sliep'.
Dus slaap gewoon maar verder,
daar in dat Hemels bed,
daarboven bij de Herder,
het stond al klaar gezet.

41.
Jij schonk ons vreugde,
nooit verdriet.
Nu rest ons slechts een traan,
omdat jij zo plots
bij ons bent weggegaan.
Bedankt voor al je liefde,
je zorgen en je trouw.
Wij blijven in gedachten
eeuwig steeds bij jou.

42.
Sterven doe je niet ineens,
maar af en toe 'n beetje.
En alle beetjes die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je.
Het is je dikwijls zelfs ontgaan.
Je zegt ik ben wat moe,
maar op 'n keer dan ben je aan
je allerlaatste beetje toe.

43.
Waarom?
Vandaag heb ik je begraven,
dat doet zo'n vreselijke pijn.
Ik had je nog zoveel te vragen,
ik wilde nog zo graag bij je zijn.
Zo leeg en doelloos is nu mijn leven,
ik had je nog zoveel te geven.

44.
Nu mijn levenseinde hier is
en ik zie wat ik heb volbracht,
denk ik, was het wel voldoende,
had men dit van mij verwacht.
Maar het komt er nu niet meer op aan,
ik heb oprecht mijn best gedaan.

45.
Langs het pad des levens
branden vele lichtjes
Sommige groot, sommige klein,
enige fel, andere fijn
Altijd heeft zo'n vlammetje
zijn eigen tijdsplannetje
Voor ons is hier (naam) zijn/haar licht
een beetje gedoofd
Maar zowel wij als (naam)
hebben altijd geloofd
dat er aan de andere kant
van de levenslijn
toch ook nog
vele branduurtjes zijn.

46.
Opgewekt en zorgzaam
nimmer klagend, altijd stil dragend
moedig ging je door, steeds weer
tot op het laatste moment ...
het wilde niet meer.

47.
Je lieve lach, je enthousiasme
je vrolijkheid en het plezier.
Dagen, nachten, vele tijden
waren we samen, bij elkaar.
Samen werken, feesten, lachen.
Voor iedereen en altijd stond jij klaar.

48.
Wanhoop en woede, angst en verdriet,
al deze gevoelens spaarden ons niet.
Maar ook liefde en zorgzaamheid
hielpen ons gedurende zo'n lange tijd.
Het laatste stuk moet je alleen verder gaan ...
Lieve, bedankt voor alles wat je voor ons hebt gedaan.

49.
Er zijn geen woorden voor een zieke
van wie je weet, zij redt het niet.
Je streelt haar wang, je ziet haar ogen,
je bent bevangen door verdriet.
Toch ben je dankbaar voor haar einde,
dat na zoveel moedig strijden kwam.
Omdat het niet alleen haar leven,
maar ook haar lijden overnam.

50.
Niemand die het weten kan
hoeveel ik van je hou.
Niemand die mij troosten kan
in mijn verdriet om jou.
Niemand die begrijpen zal
hoe vreselijk ik je mis.
Niemand die beseffen zal
hoe erg die pijn wel is.

51.
Ik zou zo graag heel even willen kijken
en zien hoe het in de Hemel is.
Want er staat geschreven:
er is geen rouw of droefenis.
Eén ieder die in God gelooft,
mag daar heerlijk, eeuwig leven.

52.
Langzaam ben je van ons weggeleden,
elke dag een beetje meer.
Telkens werd je iets ontnomen,
dat deed jou en ons zo zeer.
Het is een gemis, een stille pijn,
wetend dat jij nooit meer bij ons zal zijn.

53.
Ik vind geen woorden om het je te zeggen
hoe wij haar zullen missen, allemaal.
Het diepste gevoel is moeilijk uit te leggen,
het hart spreekt een niet uit te spreken taal.
Dit sterven is zo moeilijk te verwerken.
Haar leven was ons allen zoveel waard.

54.
Als de rozen op je kist worden gelegd
en er een 'Onze Vader' wordt opgezegd
weten we dat er afscheid moet worden genomen
en de tranen zullen stromen.
De wijze lessen ... ik dank je ervoor.
Ik geef ze zeker aan mijn kinderen ook weer door.

55.
Zwijgzaam ...
stil en zonder vragen
wilde jij je ziekte dragen.
Je vocht met al je levenskracht
voor elke nieuwe dag en nacht.
Zo ben je langzaam, moegestreden
uit ons midden weggeleden.
En na een dappere, maar ongelukkige strijd
ben je nu uit je lijden bevrijd.

56.
Een geest zo sterk als een beer
een lichaam uiteindelijk toch te teer
een inzet niet te evenaren
een wilskracht haast niet te bedaren
een vechtlust bijna niet te temmen
alleen iets bovenmenselijk
kon dit leven remmen.

57.
Toen ik nog wakker lag
en dat gebeurde steeds vaker
dacht ik dikwijls aan die lange slaap
die komen gaat
vooral dacht ik aan hen
die mij zo lief zijn
en die nog verder moeten
maar ooit ...
dan zien we elkaar weer.
Tot ziens

58.
We konden elkaar niet loslaten,
je bent zolang gebleven als je kon,
en tot het einde heb je gestreden.
Niet tot dat de dood ons scheidt,
maar tot in de eeuwigheid.
Voor altijd in onze gedachten
en voor altijd in ons hart.
Bedankt voor alles lieverd ...
rust zacht.

59.
Dank je voor de hand die je toestak,
dank je voor de zorg die je bood,
dank je voor de woorden die je sprak,
dank je voor de glimlach die altijd te zien was,
dank je voor alles wat je gaf,
het was groots !

60.
Oh, wat zal het zijn,
volmaakt en rein,
voor eeuwig met de Heer te zijn,
als ook mijn lied
Hem hulde biedt.
Neen, zulk sterven vrees ik niet.

61.
Je was een man van weinig woorden,
herkenbaar voor diegenen die bij je hoorden.
Een man, een vader, een opa op wie je kon bouwen
en wiens woord je kon vertrouwen.
Zo bescheiden als je hebt geleefd,
zo bescheiden ben je gestorven.

62.
Als ik ooit doodga,
begraaf mij dan niet.
Verstik me niet onder een zware steen,
maar laat me de kans om vrij te zijn
en te gaan
over de grenzen van de dood heen.
Mee met de wind als de meeuwen,
lonkend naar de zon.
Als ik ooit doodga,
verstik me dan niet in je tranen,
maar schep een herinnering
aan mijn lach,
aan mijn levensvreugde,
in je eigen levenssfeer
daar waar ik gelukkig was.

63.
Als je ouder wordt
en niet meer weet wie je bent,
als je mensen ziet
maar ze niet echt meer herkent,
als je toch blijft strijden
om bij ons te leven,
dan hopen wij ...
dat je nu de rust is gegeven.

64.
Jouw verlies was er al voor het einde.
De rouw voordat je afscheid nam
toen die zekere verwarring
bezit van jouw gedachten nam.
Wij voelen met jou mee, jouw stil verdriet.
Nu rouwen wij, maar treuren niet.

65.
Het verlies was er al voor het einde.
De rouw voordat het afscheid kwam
toen die onzekere verwarring
bezit van jouw gedachten nam.
Vaak zullen we je nog tegenkomen,
met wat je was en wat je zei,
je bent wel van ons weggenomen,
maar een stuk van jou ... blijft heel dichtbij.

66.
Beetje bij beetje
moesten wij elkaar verlaten,
we konden niet zo goed meer met je praten.
De stilte deed vaak pijn,
het kon niet meer zoals vroeger zijn.
Maar nu je voorgoed bent heengegaan,
zeggen wij:
'Dank voor alles wat je hebt gedaan.'

67.
Als ...
Als ik de dingen niet meer weet,
als ik de dingen niet meer ken
en alles weer meteen vergeet,
zodat ik onherkenbaar ben.
Herinner mij dan stralend in de zon,
vol levenskracht, toen ik alles nog kon.

68.
't Verlies was er el voor het einde.
De rouw al eer het afscheid kwam,
toen die ellendige verwarring
bezit van je gedachten nam.
Wij voelen mee, je stil verdriet.
Nu rouwen wij, doch treuren niet.

69.
Je was de tijd kwijt
en vele dingen.
En dan ineens die glimlach ...
dat gebaar, een herinnering aan vroeger.
Het hoorde zo bij jou ...
en jij hoorde zo bij ons.

70.
Beeetje bij beetje heb je ons verlaten,
we konden niet meer zo goed praten.
De blik in je ogen deed ons vaak zeer,
de vrouw van vroeger was je niet meer.
Maar nu je voorgoed bent heengegaan,
zeggen we dank je ...
dank je voor alles wat je hebt gedaan.

71.
Strooi uit mijn as
voor alle winden
dat wat mijn lichaam was
de weg kan vinden
naar alles wat het eens beminde
naar wolk en zee
en zich daarmee verbinden.

72.
Strooi mijn as voor alle winden
dat wat mijn lichaam was de weg kan vinden
naar alles wat het zo beminde
naar mijn liefste en mijn kinderen
naar wolken, strand en zee
en zich daarmee verbinden.

73.
Mama ... wij zijn nog zo klein.
Waarom nu? Het was zo fijn.
Je aai, je grapjes, je lieve lach,
we missen het iedere dag.
Voor altijd zit je in ons hart,
op een plaatsje, heel apart.

74.
Dag lieve knul/meid.
Jij was zo klein,
toch mocht je niet eens bij ons zijn.
Je hebt ons zelfs niet eens gekend,
wat hadden wij je graag verwend.

Roumgedichten

Brieven

&

Roumprenten

75.
Een markant persoon is niet meer,
een nestor viel weg,
een reus is geveld,
zijn schaduw blijft.

76.
Ik heb een mooi leven gehad,
ik heb er vrede mee ...

77.
Altijd voor een ander toegewijd
soms ook een tikkeltje eigengereid
sneller dan het leven dat zij heeft geleid
werd zij ingehaald door de tijd.

78.
Elk leven heeft zin
als men in vrede sterft.

Het laatste beetje is nu op,
veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.

79.
Veel fijne herinneringen
verzachten onze smart.
Voorgoed uit ons midden,
voor altijd in ons hart.

80.
Hij was er altijd voor iedereen,
maar nog zoveel te doen.
Zoveel te geven,
hij was nog niet klaar met dit leven.

81.
Afscheid nemen is met dankbare handen ...
meedragen al wat herinnering waard is.

82.
Je was een rots in de branding
en koerste recht door zee.
Je trotseerde storm en golven,
alleen ... je had de wind niet mee.

83.
Midden uit het volle leven,
vanuit een druk bestaan,
is plotseling van ons heengegaan

84.
Waarom zijn er zoveel vragen?
Waarom is er zoveel pijn?
Waarom zijn er zoveel dingen
die niet te begrijpen zijn?

85.
Het universum is te klein
om deze leegte te vullen.

86.
Uit de nacht rijst morgenrood,
het leven uit de dood.
Mijn laatste groet is voor hen die mij
in onvolmaaktheid kenden
en mij liefhadden ...

87.
Als leven lijden wordt,
is sterven een verlossing.

88.
Niemand weet wat leven is,
alleen dat het gegeven is
en dat van dit geheimenis
God het begin en einde is.

89.
En als ik dood ben, treur dan niet.
Ik ben niet echt dood, moet je weten.
Het is mijn lichaam dat ik achterlaat.
Dood ben ik pas als jij me bent vergeten.

90.
Onze ogen ...
turend langs velden en wegen
nergens meer een glimp van jou
ogen gevuld met tranen.

91.
Haar leed is geleden,
de cirkel is rond.
Nu krijgt ze de rust,
die ze hier niet meer vond.

92.
Een mens treurt niet
om wat de tijd wegneemt
maar over de tijd die blijft.

93.
Onsterfelijk ligt niet in de dingen die je nalaat,
maar in de mensen die door jouw leven zijn beroerd.

94.
Hoop ...
Hoe bedrieglijk de hoop ook zij,
zij dient tenminste om ons,
langs een aangename weg,
naar het einde des levens te voeren.

95.
Wij zijn niet bedroefd
omdat we haar hebben verloren.
Maar dankbaar
dat we haar hebben gehad.

96.
De strijd opgegeven,
Vaarwel mijn liefste ....

97.
Zonder iets te vragen
wist jij ons op jouw vleugels te dragen.
Blij, want we hebben jou gekend.
Bedroefd, nu je er niet meer bent.

98.
Zo bijzonder,
zo veel wils- en levenskracht,
zo moedig,
zo'n ongelijke strijd.

99.
Een stoel blijft leeg,
een stem blijft zwijgen,
maar in mijn hart ...
zal je altijd blijven.

100.
Intens verdrietig om wat niet meer is
en nooit meer zal zijn.
Dankbaar voor wat was
en altijd zal blijven.

101.
Als de draad wordt doorgeknipt
voel je pas de diepte van verbonden zijn,
voel je pas de pijn
van verwond en alleen zijn.

102.
Degene die lief heb verlaat ik ...
om diegene die ik lief had terug te vinden.

103.
Veel te vroeg heb je ons verlaten.
Waarom hadden wij nooit iets in de gaten?

104.
Veel fijne herinneringen
verzachten de smart.
Voorgoed uit ons midden
maar niet uit ons hart.

105.
Het verdriet verdwijnt,
de liefde leeft voort.

106.
Waar God van houdt,
neemt Hij vroeg tot zich.

107.
Afscheid nemen doet zo'n pijn,
toch vonden wij het fijn,
om tot het laatste moment bij je te zijn.

108.
Hij heeft zijn leven geleefd,
het op zijn manier gedaan.
Een uniek mens is van ons heengegaan.

109.
Te snel voorbij,
de vele dromen.
Oneerlijk is het lot,
dat nu is gekomen.

110.
Als het leven een vijand wordt,
komt de dood als een vriend.

111.
Je wachtte op een wonder ...
helaas is het nooit gekomen.

112.
Is het je nooit opgevallen
dat in de natuur
alles zijn weg zoekt
naar het Licht.

113.
Iedere dag werd de wereld kleiner,
de mogelijkheden minder.
De levenswil bleef,
het leven niet.

114.
'Waarom jij?', kom ik nooit te weten.
Ik wilde nog zo graag voor je zorgen.
Intens verdriet, nooit meer te kunnen zeggen:
'Trusten lieverd, tot morgen.'

115.
Afscheid nemen, dat wil je niet.
Het doet pijn, geeft veel verdriet.
Afscheid nemen was echter deze keer:
'Het is goed (naam), vecht maar niet meer.'

116.
Het leed, de pijn,
het duister ontstegen,
opgegaan tot het Grote Eeuwige Licht.

117.
Onze wegen scheiden zich nu even
en al is het veel te vlug
straks, aan het einde van onze bestemming
zien we elkaar zeker terug.

118.
Omdat er liefde is,
bestaat er geen voorbij.
In alle eeuwigheid ben jij ...

119.
Als het lichaam niet meer wil
en het leven wordt een lijden,
kan men dankbaar zijn
als God het komt bevrijden.

120.
We lieten jou los
maar pakten je hand
en leiden jou ...
tot het einde.

121.
Bij elk afscheid
wordt een herinnering geboren.

122.
Als onze liefde voor jou je had kunnen redden,
dan was je er nu zeker nog geweest.

123.
Wanneer je verdrietig bent,
blik dan opnieuw in je hart
en je zult zien dat je huilt
om wat je vreugde schonk.

124.
Bezige handen, nu gevouwen en stil,
een leven vol ijver, zo was je wil.
Nu heb je rust, met lichaam en geest,
vaak zullen we denken aan wat is geweest.

125.
Als tranen een trap konden bouwen
en herinneringen een brug
dan klommen we hoog de hemel in
en haalden we je gelijk weer terug.

126.
Ik heb een heerlijk leven gehad.
Mijn lieve (naam) is al lang overleden.
Ik wil nu graag naar hem/haar toe.

127.
Ik voel de winden Gods,
vandaag hijs ik het zeil.

128.
God heeft ons geen kalme reis beloofd,
wel een behouden aankomst.

129.
Langzaam verdween die moedige glimlach van je lieve
gezicht.
om zich voor altijd verborgen te weten ... in onze herin-
nering.

130.
Ik ben misschien te jong gestorven
maar mijn taak op aarde was volbracht.
Nu zal ik over jullie waken
als een sterretje in de nacht.

131.
Als een klein vogeltje zo teer
vloog zij langzaam neer.
Moegestreden, maar toch niet alleen
ging je zacht van ons heen.

132.
Maar vroeg of laat verschijnt het Land
dat elk verstand te boven gaat
waar ik in vreugde opnieuw ontmoet
wie ik voorgoed was kwijtgeraakt.

133.
Ga nooit weg zonder te groeten,
ga nooit weg zonder een zoen.
Want wie het noodlot zal ontmoeten,
zal het morgen niet meer doen.

134.
Herinner mij niet in de sombere dagen,
herinner mij in de stralende zon,
herinner mij hoe ik was,
toen ik alles nog kon.

135.
Gun het mij, ik rust even uit.
Ik ga jullie voor ... waar dat ook is.

136.
Zorgzaam en vriendelijk,
niet op eigen gewin bedacht,
een mens dicht bij ons.
Een mens om van te blijven houden.

137.
Wij hebben veel van je geleerd.
Je leerde ons alleen niet ...
wat het is om je te moeten missen.

138.
Mijn tranen vallen op je koude handen
wanneer ik naar je kijk.
Telkens denk ik aan die handen ...
nooit meer onder handbereik.

139.
Een echte vriend is van ons heengegaan,
die wetenschap is moeilijk te bevatten.
Wie zoals hij in het leven heeft gestaan,
was tot een zegen die niet is in te schatten.

140.
Een hand, een woord of een gebaar doet zo goed,
als je iemand die je liefhebt verliezen moet.
De lege plek, het doet zo'n pijn,
maar in gedachten zal zij altijd bij ons zijn.

141.
Moeder zijn is alles geven,
zorgen, lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alle derven.
Alles ... en tevreden sterven.

142.
Bemin uw naaste met de volle maat,
uw allernaaste zonder eigenbaat.
Let op het blinken van uw vluchtende uren.
Heb lief, heb lief, want morgen is 't te laat.

143.
Dit sterven is zo moeilijk te verwerken,
zijn leven was ons zoveel waard.
Hij was één van die stille, harde werkers,
die iedereen, alleen zichzelf niet spaart.